

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci
žalobkyně: **M. B.**
zastoupená Mgr. Martinem Sotonou, advokátem
sídlem Bozděchova 1840/7, Praha 5

proti

žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**
sídlem Orlická 4/2020, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2015,
č. j. RO/3462+3463/15/Va,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný pro opožděnost zamítl její odvolání proti platebním výměrům Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 26. 8. 2004, č. 4140411711 a č. 2140411710. Prvním z nich bylo žalobkyni vyměřeno dlužné pojistné ve

výši 231 384 Kč za období 1. 7. 1994 až 8. 7. 2004, druhým bylo vyměřeno penále ve výši 97 823 Kč.

2. Žalobkyně odvolání podala dne 2. 10. 2015, tedy více než jedenáct let po vydání prvostupňových platebních výměrů. Tvrdila však, že je její odvolání podáno včas, neboť byla v prvostupňovém řízení zastoupena zmocněnkyní, které platební výměry nikdy nebyly doručeny. Žalovaný měl však odvolání za opožděné, neboť žalobkyně platební výměry osobně převzala dne 3. 9. 2004, kdy měla dle jeho názoru začít plynout lhůta k podání odvolání.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul průběh kontroly a správního řízení, které vedly k vyměření pojistného a penále. Žalobkyně byla s výsledkem kontroly seznámena dne 13. 7. 2004, kdy osobně podepsala protokol o kontrole a sdělila, že žádá o zasílání písemností na svou adresu trvalého bydliště. Námitky proti výsledku kontroly žalobkyně nepodala. Platební výměry byly žalobkyni doručeny osobně dne 3. 9. 2004. Od tohoto okamžiku dle žalovaného běžela patnáctidenní lhůta pro podání odvolání, která uplynula marně. Následně žalobkyně žádala o možnost zaplatit vyměřené pojistné a penále ve splátkách, avšak její žádosti nebylo vyhověno. Následně byla pohledávka za žalobkyní vymáhána prostřednictvím soudního výkonu rozhodnutí.

4. K námitce, že platební výměry měly být žalobkyni oznámeny prostřednictvím její zmocněnkyně, žalovaný uvedl, že hlavním cílem doručování je zajistit, aby se účastník seznámil s obsahem písemnosti a dozvěděl se, kdy a kde a jakým způsobem může uplatňovat svá práva. Žalobkyně platební výměry převzala osobně a byla řádně poučena o možnosti podat proti nim odvolání ve lhůtě patnácti dnů. Žalobkyně však žádné opravné prostředky nepodala, a její odvolání podané v roce 2015 je proto třeba hodnotit jako opožděné.

III. Žaloba

5. Žalobkyně uvedla, že ze správního spisu vyplývá, že byla v řízení zastupována zmocněnkyní R. R., které měly být platební výměry v souladu s § 25 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (dále jen „správní řád z roku 1967“) doručeny. Jejich doručením žalobkyni nemohlo dojít k řádnému oznámení, od něhož by se odvíjela lhůta k podání odvolání. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně dne 13. 7. 2004 požádala o zasílání písemností na adresu trvalého pobytu, osobní převzetí platebních výměrů žalobkyní ani podání žádosti o splátkový kalendář. Nic z uvedeného správní orgán I. stupně nezbavilo povinnosti doručovat platební výměry zmocněnkyni žalobkyně.

6. Dále žalobkyně uvedla, že pokud prvostupňové platební výměry dosud nenabýly právní moci, uplynuly prekluzivní lhůty pro stanovení pojistného a penále podle § 16 a § 19 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání účastníků

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval svou argumentaci uvedenou již v napadeném rozhodnutí. Tvrdil jednak, že žalobkyně zmocněnkyní zastoupena nebyla. Protokol o kontrole podepsala osobně a zároveň požádala, aby jí písemnosti byly doručovány na adresu trvalého pobytu. Veškeré úkony činila osobně, a nikoliv prostřednictvím zmocněnkyně. Nadto platební výměry osobně převzala; hlavním účelem

doručování přitom je, aby se účastník s písemností seznámil, k čemuž v tomto případě bezpochyby došlo. Plnou moc pro zmocněnkyni žalobkyně předložila až v pozdějších letech v nesouvisejících řízeních; v roce 2004 správní orgán I. stupně tuto plnou moc k dispozici neměl.

8. Tvzení žalobkyně o uplynutí prekluzivních lhůt pro stanovení pojistného a penále žalovaný označil za nedůvodné, neboť dle jeho názoru prvostupňové platební výměry nabyly právní moci již v roce 2004.

9. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou, v níž zopakovala svá předchozí tvrzení. Zdůraznila, že správní orgán I. stupně plnou moc pro zmocněnkyni k dispozici měl, což vyplývá z jeho interních záznamů ve spise.

10. Jelikož žalovaný soudu původně zaslal pouze částečnou kopii správního spisu, vyzval jej soud k předložení originálu. Žalovaný telefonicky soud kontaktoval a uváděl, že spis je mimořádně rozsáhlý a že soudu zašle dodatečné podklady relevantní z hlediska tvrzení žalobkyně, zejména spornou plnou moc. Následně však žalovaný v přípisu ze dne 9. 9. 2019 opětovně popřel, že by plná moc byla součástí správního spisu, respektive toto tvrzení označil za „účelové“. Uvedl, že pokud se žalobkyně opírá o interní poznámky žalovaného v elektronické spisové službě o tom, že je žalobkyně zastoupena zmocněnkyní na základě plné moci, nejedná se o údaje vypovídající o stavu v roce 2004, neboť k elektronizaci spisových materiálů došlo až v roce 2012. K tomu žalovaný připojil kopie obrazovek z elektronické spisové služby, kterými svá tvrzení navrhoval prokázat.

11. Následně soud žalovaného opět vyzval, aby předložil originál úplného správního spisu, k čemuž konečně došlo. Zároveň žalovaný sdělil, že trvá na skutečnosti, že v rozhodné době plnou moc k dispozici neměl.

12. Žalobkyně následně do spisu nahlédla a k jeho obsahu se vyjádřila přípisem ze dne 8. 10. 2019. Poukázala na poznámky ve spisu ze dne 29. 1. 2004, 18. 2. 2004 a 15. 9. 2004, dle nichž byla žalobkyně zastoupena zmocněnkyní R. R. Nejméně dvěma podáními ze dne 16. 6. 2004 zmocněnkyně za žalobkyni jednala. Tímto měla žalobkyně svá tvrzení za prokázaná.

13. Žalovaný se pak ještě jednou k věci vyjádřil podáním ze dne 17. 10. 2019. Uvedl, že zmocněnkyně „*konala úkony, které souvisejí s účetní činností, ke kterým patří nejen zasílání „Přehledů“, ale také i příprava dokumentů ke kontrole či přítomnost u kontroly*“. Dále žalovaný uvedl: „*V případě, že by paní R. vystupovala jako zástupce žalobkyně na základě plné moci, lze předpokládat, že by podepsala i Protokol o výsledku kontroly ze dne 13. 7. 2004. Dne 13. 7. 2004 podepsala Závěrečný Protokol žalobkyně osobně a nikoliv paní R. R.*“ Z toho žalovaný vyvodil, že „*paní R. měla pouze tzv. zmocnění ke kontrole, tj. k předložení dokladů a případnému podání vysvětlení, ale nikoliv plnou moc k zastupování ke všem právním úkonům*“ Žalobkyně ve věci dále jednala osobně, což podporuje tvrzení žalovaného.

14. Žalobkyně konečně reagovala vyjádřením ze dne 5. 11. 2019, v němž uvedla, že zmocněnkyni zastoupena byla, a to v plném rozsahu. Interpretaci role zmocněnkyně, kterou nabídl žalovaný, žalobkyně odmítla. Setrvala tedy na tvrzení, že v řízení mělo být doručováno pouze zmocněnkyni.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

16. Soud rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s tímto postupem v podání ze dne 8. 1. 2016 výslovně souhlasila a žalovaný po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.

17. Soud dospěl k závěru, že není namístě provést žalobkyní navržené důkazy nad rámec správního spisu. Jak bude vyloženo níže, tvrzení žalobkyně o tom, že byla v řízení zastoupena zmocněnkyní, měl soud za prokázané již na základě obsahu správního spisu, a tedy by provádění dalších navržených důkazů k tomuto tvrzení bylo nadbytečné. Jiné důkazy nad rámec obsahu správního spisu žalobkyně nenavrhovala. Nebylo ani namístě, aby se soud seznamoval s úkony ve vykonávacích řízeních vedených civilními soudy, neboť tato řízení jsou pro nyní projednávanou věc nerozhodná.

18. Namístě nebylo provádět ani důkazy navržené žalovaným v přípisu ze dne 9. 9. 2019, tedy kopie obrazovek z interních elektronických záznamů žalovaného. Jak bude uvedeno níže, ze správního spisu zcela nezvratně vyplývá, že žalovaný již v roce 2004 vedl ve své evidenci žalobkyni jako zastoupenou, a následná tvrzení o pozdějším zřízení elektronické spisové služby či jejím obsahu na tomto zjištění nemohla nic změnit.

19. Žaloba není důvodná.

20. Podle § 53 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění do 31. 12. 2007 platilo, že se na rozhodování správního orgánu I. stupně o pojistném a penále vztahovaly obecné předpisy o správním řízení. V době vydání prvostupňových platebních výměrů se jednalo o správní řád z roku 1967, jehož § 25 odst. 3 stanovil, že měli účastníci řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost tomuto zástupci. Podle § 54 odst. 2 správního řádu z roku 1967 je třeba odvolání podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

21. Běh lhůty pro podání odvolání se tedy odvíjí primárně od oznámení prvostupňových platebních výměrů; pokud byla žalobkyně v prvostupňovém řízení zastoupena, jak tvrdí, mělo toto oznámení proběhnout doručením zmocněnkyni. Soud připouští, že v nyní projednávané věci jsou přítomny jak indicie svědčící o tom, že žalobkyně zastoupena byla, tak indicie svědčící opaku. Nejasnosti jsou však do značné míry způsobeny pochybeními správního orgánu I. stupně při vedení správního spisu a skutečností, že tyto nejasnosti nebyly správním orgánem odstraněny již v průběhu prvostupňového řízení; proto se soud přiklonil k závěru výhodnému pro žalobkyni, tedy že v prvostupňovém řízení zastoupena byla.

22. Žalovanému je třeba vytknout jeho netransparentní postup při předkládání správního spisu a postupné změny jeho tvrzení k otázce zastoupení žalobkyně. Nejprve žalovaný tvrdil, že v době vedení prvostupňového řízení žalobkyně nebyla zastoupena vůbec. Zároveň žádal soud, aby nemusel předkládat originál úplného správního spisu s tvrzením, že kopie všech rozhodných listin zaslal a originální spis by bylo nepraktické zasílat pro jeho mimořádnou rozsáhlost. Když však originál správního spisu nakonec předložen byl, ukázalo se, že vůbec rozsáhlý není. Poté, co žalobkyně poukázala na listiny ve správním spise, z nichž vyplývá, že správní orgán I. stupně považoval žalobkyni v rozhodné době za zastoupenou, žalovaný modifikoval svá tvrzení a začal uvádět, že

žalobkyně sice zastoupena byla, ale pouze v omezeném rozsahu. Uvedený postup žalovaného podřívá důvěryhodnost jeho tvrzení.

23. Jak uvedla žalobkyně, součástí správního spisu jsou výtisky z elektronického systému správního orgánu I. stupně pořízené ve dnech 29. 1. 2004 a 18. 2. 2004; tyto listiny jsou nadepsány jako „*Všechny informace o zaměstnavateli – interní*“, přičemž je na nich uveden následující text: „*Poznámka: místo podnik. NA SOKOLÍ 247, 27023 Křivoklát, pl. moc – R. R., tel-0311612263*“. Z těchto listin samotných i z jejich časového zařazení ve správním spisu nade vši pochybnost vyplývá, že správní orgán I. stupně měl před vydáním platebních výměrů dne 26. 8. 2004 k dispozici alespoň nějakou plnou moc pro zmocněnkyni žalobkyně a považoval žalobkyni za zastoupenou. Tvrzení žalovaného v řízení před soudem o následném zřízení elektronické spisové služby v roce 2012 na uvedeném zjištění nemohou nic změnit, neboť uvedená poznámka byla v jiném typu elektronické evidence správního orgánu I. stupně již před vydáním platebních výměrů.

24. Mezi žalobkyní a žalovaným bylo v řízení před soudem nesporné, že existuje generální plná moc vystavená žalobkyní zmocněnkyni R. R. dne 13. 5. 2002, v níž byla zmocněnkyně zmocněna ke všem právním úkonům souvisejícím se zastupováním před Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ve věcech účetních, daňových a správních. Jelikož žalovaný ve vyjádření ze dne 17. 10. 2019 existenci této plné moci výslovně označil za nespornou, nebylo třeba ji provádět jako důkaz. Žalovaný však tvrdil, že mu tato plná moc nebyla v roce 2004 předložena.

25. Součástí předložených správních spisů plná moc ze dne 13. 5. 2002 skutečně nebyla, jejich součástí však nebyla ani žádná jiná plná moc pro R. R. Přitom z poznámek ve spise „*pl. moc*“ vyplývá, že nějaká plná moc správnímu orgánu I. stupně předložena být musela. Ostatně i žalovaný ve svém posledním vyjádření v řízení před soudem začal připouštět, že žalobkyně v omezeném rozsahu zastoupena byla; i pro zastoupení v omezeném rozsahu by však musela být zmocněnkyni udělena plná moc, jež by měla být součástí správního spisu. Absence plné moci ve správním spise tak či onak vypovídá o pochybení správního orgánu I. stupně při vedení spisu, a proto je třeba vycházet z předpokladu, že žalobkyně již před vydáním prvostupňových platebních výměrů předložila generální plnou moc pro zmocněnkyni ze dne 13. 5. 2002; pokud by měla existovat jiná plná moc s omezeným zmocněním jen pro některé úkony, jak předestřel v závěru řízení před soudem žalovaný, musela by existence této plné moci vyplývat ze správního spisu.

26. Nelze popřít, že žalobkyně se při kontrole i následném správním řízení často chovala jako nezastoupený účastník, avšak nikdy neučinila úkon, z něhož by bylo možno dovodit, že plnou moc pro zmocněnkyni vypověděla. Samotná skutečnost, že žalobkyně některé úkony vůči správnímu orgánu I. stupně činila osobně, je nerozhodná, neboť zastoupení zmocněncem účastníka řízení nezbavuje práva činit úkony osobně. Ani sporný protokol o kontrole ze dne 13. 7. 2004 nevznáší do věci jednoznačnost. V úvodu protokolu je uvedeno: „*Za plátce byli přítomni a vysvětlení podali: pí. R. R. – externí účetní*“. Z této části protokolu lze opět usuzovat, že správní orgán I. stupně R. R. považoval za zmocněnkyni žalobkyně. Na poslední straně protokolu je však uvedeno, že jej převzala žalobkyně osobně, což žalobkyně stvrdila vlastním podpisem. V této skutečnosti lze však spatřovat nanejvýš další pochybení správního orgánu I. stupně, který měl protokol doručit zmocněnkyni žalobkyně, nikoliv žalobkyni osobně. Nelze však tvrdit, že pokud žalobkyně protokol převzala osobně, dala tím najevo, že v řízení dále nechce být zastoupena.

27. Stejně tak za výpověď plné moci nelze považovat písemné prohlášení žalobkyně ze dne 13. 7. 2004, kde uvedla, že si přeje, aby jí byly písemnosti doručovány na adresu trvalého bydliště, a v případě jejich nedoručitelnosti aby byla kontaktována telefonicky. Žalobkyně takto mohla postupovat zaprvé pro případ, že by jí byla doručována písemnost, na základě níž by v řízení měla něco vykonat; taková písemnost by se jí doručovala osobně v souladu s § 25 odst. 3 větou druhou správního řádu z roku 1967. Zadruhé si žalobkyně nemusela být vědoma povinnosti správního orgánu doručovat v ostatních případech písemnosti pouze zmocněnkyni; to však ještě neznamená, že žádostí, aby jí byly písemnosti doručovány na adresu trvalého bydliště, žalobkyně své zastoupení zmocněnkyní ukončila.

28. Pokud správnímu orgánu I. stupně vznikla na základě postupu žalobkyně pochybnost, zda má v úmyslu být v řízení nadále zastoupena, měl sám aktivně postupovat tak, aby tuto pochybnost odstranil. Správní orgán I. stupně však vůči žalobkyni žádnou takovou pochybnost nevyjádřil, a tedy nemohlo dojít ani k jejímu odstranění. Bylo tedy namístě i nadále vycházet z toho, že žalobkyně zastoupena je, a v souladu s § 25 odst. 3 větou první správního řádu z roku 1967 doručit platební výměry zmocněnkyni, a nikoliv přímo žalobkyni.

29. Platební výměry tedy žalobkyni nebyly řádně oznámeny. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí zároveň uvedl, že účinky doručení by v každém případě mělo mít faktické seznámení se žalobkyně s platebními výměry, k němuž nesporně došlo, když žalobkyně platební výměry osobně převzala dne 3. 9. 2004. Je proto třeba zvážit, zda lhůta pro podání odvolání mohla žalobkyni plynout již od tohoto okamžiku, a zda tedy prvostupňové platební výměry mohly nabýt právní moci i přesto, že nebyly žalobkyni řádně oznámeny prostřednictvím její zmocněnkyně.

30. Základ pro posouzení této otázky představují závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, č. 1838/2009 Sb. NSS, v němž rozšířený senát dospěl k závěru, že za určitých okolností může rozhodnutí nabýt právní moci i tehdy, pokud nebylo účastníkovi řádně oznámeno, a to právě tehdy, dojde-li k faktickému seznámení se účastníka s rozhodnutím. V bodech 44, 45, 46 a 49 uvedeného rozsudku se uvádí následující:

[44] „Rozšířený senát má za to, že právní moc rozhodnutí není zvrácena jen tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník, jsou-li splněny dva předpoklady:

[45] První předpoklad je splněn, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli atp.).

[46] Druhý předpoklad je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci.

...

[49] Nebude tedy na místě favorizovat účastníka, který – ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut – proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodů spekulacních, pro zamýšlenou

budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil (má tu místo zásada klasické římské jurisprudence volenti non fit iniuria, neboli svolnému se neděje bezpráví).“

31. První z výše uvedených podmínek je v nyní projednávané věci splněna, neboť žalobkyně dne 3. 9. 2004 osobně převzala obě prvostupňová rozhodnutí, která byla formálně bezvadná a obsahovala i poučení o možnosti podat do 15 dnů odvolání. Druhá podmínka na nyní projednávanou věc nedopadá, neboť žalobkyně byla jedinou účastnicí řízení, a tedy nelze posuzovat, zda ostatní účastníci mohli vycházet z právní moci rozhodnutí. Rozšířený senát v uvedeném rozsudku neposkytuje jednoznačnou odpověď na otázku, zda lze jeho závěry vztáhnout i na řízení, která mají jen jediného účastníka, jemuž nebylo prvostupňové rozhodnutí řádně oznámeno.

32. Existuje však navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje, že výše uvedené závěry lze aplikovat i na řízení s jediným účastníkem. Následující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se nevztahují jen k doručování podle správního řádu z roku 1967, ale i k doručování podle jiných procesních předpisů; to však na použitelnosti této judikatury pro nyní projednávanou věc nic nemění. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Afs 5/2009 - 81, bodu 28, principy doručování vyplývající z judikatury, je třeba shodně aplikovat na všechny procesní úpravy.

33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73, dospěl k závěru, že pokud se adresát s doručovanou písemností seznámil, *„potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.“* V dané věci přitom šlo o doměřovací daňové řízení, které má pouze jediného účastníka. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v celé řadě dalších rozhodnutí, a to například v rozsudcích ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 96/2014 - 31, bod 9, (řízení o opravě počtu dosažených bodů řidiče s jediným účastníkem); ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016 - 45, (řízení o uložení pokuty za přestupek s jediným účastníkem); ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 Afs 362/2016 - 36, bodech 57 - 63, (řízení o doměření daně s jediným účastníkem); a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 68/2019 - 33, bodech 14 a 15, (řízení o uložení pokuty za přestupek s jediným účastníkem)

34. Na základě výše uvedených východisek je tedy třeba v nyní projednávané věci dospět k závěru, že žalobkyni počala lhůta k podání odvolání proti prvostupňovým platebním výměrům plynout dne 3. 9. 2004, kdy tyto platební výměry osobně převzala, a tím se s nimi seznámila. Je evidentní, že žalobkyně věděla, jaká povinnost jí platebními výměry byla uložena, a zcela dobrovolně se rozhodla proti nim nepodat odvolání s vědomím, že nabydou právní moci. O skutečnosti, že byla žalobkyně srozuměna se skutečností, že platební výměry nabyly právní moci, svědčí i její postup bezprostředně po jejich vydání, kdy směřovala k plnění uložených povinností a v této souvislosti žádala o možnost splácení doměřeného pojistného a vyměřeného penále. Lhůta pro podání odvolání tedy žalobkyni uplynula dne 20. 9. 2004 (dny 18. a 19. 2004 byly dny pracovního klidu), a následujícího dne platební výměry nabyly právní moci. Žalovaný proto dospěl ke správnému závěru, že odvolání žalobkyně podané dne 2. 10. 2015 bylo opožděné.

35. Na žalobkyni dopadá výše citovaná úvaha rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle níž není namístě favorizovat účastníka, který se v dostatečné míře s rozhodnutím správního orgánu seznámil, ale včas proti zásahu do svých práv nezasáhl.

V případě žalobkyně tomu tak bylo zřejmě proto, že původně se zásahem do svých práv souhlasila. Je zcela přirozené, že když se žalobkyně ocitla v problémech s plněním uložených povinností, začala hledat procesní cesty, jak právní moc platebních výměrů zvrátit, avšak pochybení správního orgánu I. stupně při doručování platebních výměrů k tomuto cíli v nyní projednávané věci vést nemůže.

36. Je třeba pro úplnost uvést, že výše uvedené závěry judikatury následně převzal i zákonodárce, když v § 84 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zakotvil pravidlo, že neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Jelikož však prvostupňové platební výměry byly vydány ještě před účinností správního řádu z roku 2004, je třeba dle jeho přechodného ustanovení § 179 odst. 1 postupovat podle předchozí právní úpravy.

37. Jelikož soud dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno opožděně, nebylo již ze zřejmých důvodů namístě zabývat se žalobním bodem, v němž žalobkyně namítala, že marně uplynuly lhůty pro pravomocné stanovení pojistného a penále.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně v nyní projednávané věci úspěch neměla a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly; proto právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu